

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 1.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΛΟΥΣΙ ΦΟΛΕΪ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ BEST SELLER
ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ



Η ΛΙΣΤΑ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
Βεατρίκη Κάντζολα-Σαμπατάκου



ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΣΕ ΓΑΜΟ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΠΟΛΛΟΙ ΘΑ **ΣΚΟΤΩΝΑΝ...**

 **ΜΙΝΩΑΣ**
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΩΡΑ

Η βραδιά του γάμου

Τα φώτα σβήνουν.

Όλα βυθίζονται μεμιάς στο σκοτάδι. Η μπάντα σταματάει να παίζει. Μέσα στην τέντα που έχει στηθεί για τη γαμήλια δεξίωση, οι καλεσμένοι στριγκλίζουν και σφίγγονται ο ένας πάνω στον άλλον. Το φως από τα κεριά πάνω στα τραπέζια απλώς επιτείνει τη σύγχυση, ρίχνοντας τρεμουλιαστές σκιές στους πάνινους τοίχους. Είναι αδύνατο να δεις πού είναι ποιος ή ν' ακούσεις τι λέει τις φωνές των καλεσμένων σκεπάζει η άγρια βουή του ανέμου.

Έξω λυσομανάει μια θύελλα. Ουρλιάζει τριγύρω τους σφυροκοπώντας την τέντα. Σε κάθε της επίθεση, ολόκληρη η κατασκευή μοιάζει να λυγίζει και να τρέμει και τα μεταλλικά της μέρη βογκούν ηχηρά. Οι καλεσμένοι ζαρώνουν τρομαγμένοι. Τα φύλλα της εισόδου έχουν λυθεί και ανεμίζουν. Οι φλόγες των πυρσών παραφίνης που φωτίζουν το άνοιγμά της τρεμοπαίζουν.

Μοιάζει να έχει κάτι προσωπικό μαζί τους αυτή η θύελλα. Σαν να φύλαγε όλη της τη μανία γι' αυτούς.

Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται βραχυκύκλωμα και κόβεται το ηλεκτρικό. Την τελευταία φορά, όμως, το φως

ξανάρθε σε λίγα λεπτά. Και οι καλεσμένοι συνέχισαν απτόητοι αυτό που έκαναν ως τότε: να χορεύουν, να πίνουν, να χαπακώνονται, να πηδιούνται, να τρώνε, να γελούν... ξεχνώντας εντελώς τη διακοπή ρεύματος.

Πόση ώρα έχει περάσει τώρα; Δύσκολο να πεις στα σκοτεινά. Μερικά λεπτά; Ένα τέταρτο; Ένα εικοσάλεπτο;

Αρχίζουν να φοβούνται. Το σκοτάδι φαίνεται κάπως δυσοίωνο, κακόβουλο. Σαν να μπορούσε να συμβεί οτιδήποτε κάτω από τον βαρύ του μανδύα.

Τελικά τα φώτα ξανανάβουν μ' ένα τρεμούλιασμα. Οι καλεσμένοι ξεσπούν σε ξεφωνητά και ζητωκραυγές. Τώρα ντρέπονται που το άναμμα των φώτων τούς βρήκε έτσι: σκυφτούς και τρομαγμένους, σαν να ήταν έτοιμοι να αποκρούσουν κάποια επίθεση. Γελούν αμήχανα. Σχεδόν καταφέρνουν να πείσουν τους εαυτούς τους ότι δεν είχαν φοβηθεί στην πραγματικότητα.

Το σκηνικό που φωτίζεται στις τρεις προεκτάσεις της τέντας της δεξίωσης θα έπρεπε να θυμίζει γιορτή, αλλά είναι μάλλον μια εικόνα καταστροφής. Στον κύριο χώρο εστίασης, κηλίδες κρασιού, πηχτές σαν θρόμβοι αίματος, έχουν πιτσιλίσει το πλαστικό δάπεδο, ενώ ένας βαθυκόκκινος λεκές απλώνεται στο άσπρο λινό ύφασμα. Μπουκάλια σαμπάνιας δεσπόζουν στριμωγμένα πάνω σε κάθε επιφάνεια – πειστήρια μιας χαρούμενης βραδιάς προπόσεων και εορτασμών. Ένα ζευγάρι ασημιά σανδάλια προεξέχει μόνο κι έρημο κάτω από ένα τραπεζομάντιλο.

Η ιρλανδέζικη μπάντα ξαναρχίζει να παίζει στην τέντα

με την πίστα χορού· επιλέγει ένα ξεσηκωτικό τραγουδάκι για να αποκατασταθεί η γιορταστική ατμόσφαιρα. Πολλοί καλεσμένοι κατευθύνονται προς τα εκεί, λαχταρώντας λίγη ανάλαφρη διασκέδαση. Αν κοιτούσαν προσεκτικά πού πατούσαν, ίσως έβλεπαν τα σημάδια από το πέλμα κάποιας καλεσμένης που πάτησε ξυπόλυτη σε γυαλιά και άφησε στο πάτωμα χνάρια από αίμα. Στεγνώνοντας, μοιάζουν όλο και περισσότερο με λεκέδες από σκουριά. Αλλά κανένας δεν τα προσέχει.

Κάποιοι περιφέρονται αναποφάσιστοι και μαζεύονται στις γωνίες της κύριας τέντας – μορφές θαμπές, σαν λεπτή ομίχλη από καπνούς παρατημένων τσιγάρων. Απρόθυμοι να μείνουν, αλλά το ίδιο απρόθυμοι ν' αφήσουν την ασφάλεια της τέντας και να βγουν έξω όσο μαίνεται ακόμα η θύελλα. Και κανένας δεν μπορεί να φύγει απ' το νησί. Για την ώρα, τουλάχιστον. Τα καϊκια δεν μπορούν να έρθουν αν δεν πέσει ο αέρας.

Στο κέντρο του χώρου της δεξίωσης στέκει η τεράστια γαμήλια τούρτα. Καμάρωνε ατόφια και τέλεια σχεδόν όλη μέρα, με τα ζαχαρένια διακοσμητικά της φύλλα να στραφταλιίζουν κάτω απ' τα φώτα. Όμως λίγα λεπτά πριν κοπεί το ρεύμα, οι καλεσμένοι μαζεύτηκαν για να παρακολουθήσουν το τελετουργικό ξεκοίλιασμά της. Τώρα το βαθυκόκκινο παντεσπάνι χάσκει από μέσα της.

Και τότε έρχεται απέξω ένας νέος ήχος. Θα μπορούσες να τον περάσεις για το ουρλιαχτό του ανέμου. Αλλά γίνεται ολοένα και πιο διαπεραστικός και δυνατός, ώσπου δεν υπάρχει πια καμία αμφιβολία για το τι είναι.

Οι καλεσμένοι παγώνουν και κοιτάζονται. Ξαφνικά φο-

βούνται και πάλι. Πιο πολύ, μάλιστα, απ' ό,τι όταν έσβησαν τα φώτα. Γιατί όλοι ξέρουν τι είναι αυτό που ακούν: μια κραυγή τρόμου.

Μία μέρα πριν

ΙΦΑ

Η διοργανώτρια του γάμου

Όλη σχεδόν η γαμήλια κουστωδιά είναι πλέον εδώ. Τα πράγματα θ' ανέβουν σ' άλλο επίπεδο τώρα: το βράδυ, μετά την πρόβα γάμου, έχουμε το δείπνο με τους επίλεκτους καλεσμένους, επομένως ο γάμος ουσιαστικά αρχίζει απόψε.

Έχω βάλει τη σαμπάνια στον πάγο για να σερβιριστεί πριν από το δείπνο. Είναι Bollinger εκλεκτής σοδειάς: οχτώ μπουκάλια, συν το κρασί για το δείπνο και δύο καφάσια Guinness – όλα σύμφωνα με τις οδηγίες της νύφης. Δεν μου πέφτει λόγος, αλλά τα βρίσκω πάρα πολλά. Είναι όλοι ενήλικες, όμως. Σίγουρα θα ξέρουν να κάνουν κράτει. Μπορεί και όχι. Αυτός ο κουμπάρος μού φαίνεται κακός μελάς – όλοι οι συνοδοί του γαμπρού, για να είμαι ειλικρινής. Και την παράνυφο –την ετεροθαλή αδερφή της νύφης– την έχω δει να περιπλανιέται μόνη της στο νησί, σκυφτή και βιαστική, σαν να προσπαθεί να ξεφύγει από κάτι.

Μαθαίνεις όλα τα οικογενειακά μυστικά των πελατών

σ' αυτή τη δουλειά. Βλέπεις πράγματα που κανένας άλλος δεν έχει το προνόμιο να δει. Ακούς όλα τα κουτσομπολιά που θα πέθαινε ν' ακούσει κάθε καλεσμένος. Ένας διοργανωτής γάμου δεν έχει την πολυτέλεια ν' αφήνει να του ξεφύγει τίποτα. Πρέπει να έχεις τον νου σου ακόμα και στην πιο ασήμαντη λεπτομέρεια, σε κάθε μικρή δίνη κάτω από την επιφάνεια, αλλιώς κάποιο απ' αυτά τα ρεύματα μπορεί να σαρώσει σαν παλίρροια όσα έχεις οργανώσει με τόσο κόπο και προσοχή. Και κάτι άλλο που έχω μάθει είναι ότι μερικές φορές τα μικρότερα ρεύματα είναι τα πιο επικίνδυνα.

Πηγαίνω από δωμάτιο σε δωμάτιο στο ισόγειο του πύργου, ανάβοντας τα κομμάτια τύρφης στις σχάρες των τζακιών για να έχουν σιγοκάψει καλά ως το βράδυ. Ο Φρέντι κι εγώ έχουμε αρχίσει να κόβουμε και να ξεραίνουμε δική μας τύρφη από τον βάλτο, όπως γινόταν για αιώνες στο παρελθόν. Η γήινη μυρωδιά καπνού της φωτιάς από τύρφη θα είναι μια ακόμα πινελιά στην ατμόσφαιρα ντόπιας παράδοσης που σίγουρα θ' αρέσει στους καλεσμένους. Μπορεί να είμαστε στο μεσοκαλόκαιρο, αλλά κάνει κρύο τα βράδια στο νησί. Οι παλιοί πέτρινοι τοίχοι του πυργόσπιτου δεν αφήνουν τη ζεστή του ήλιου να μπει, ούτε καταφέρνουν να κρατήσουν ζεστό το εσωτερικό του κτιρίου.

Σήμερα ήταν μια απροσδόκητα ζεστή μέρα, για τούτα τα μέρη τουλάχιστον, αλλά δεν προβλέπεται το ίδιο και για αύριο. Το δελτίο καιρού που άκουσα στο ραδιόφωνο λίγο πριν τελειώσει μιλούσε για πολύ αέρα. Έχουμε κάθε λογής καιρό εδώ· συχνά οι καταιγίδες είναι πολύ χειρότερες απ' ό,τι καταλήγουν να είναι στην ηπειρωτική χώρα, λες και εξαντλούνται πρώτα πάνω μας. Έχει ακόμα ήλιο

αυτό το απόγευμα, αλλά η βελόνα στο παλιό βαρόμετρο στο χολ πέρασε από τον ΑΙΘΡΙΟ στον ΑΣΤΑΤΟ. Το κατέβασα και το έκρυσα. Δεν θέλω να το δει η νύφη, αν και δεν μου φαίνεται απ' αυτές που πανικοβάλλονται. Μάλλον απ' αυτές που θυμώνουν και ψάχνουν κάποιον να του ρίξουν το φταιξιμο είναι. Και ξέρω ακριβώς ποιος θα ήταν στην πρώτη γραμμή του πυρός.

«Φρέντι» φωνάζω προς την κουζίνα «θα ξεκινήσεις σιγά σιγά το δείπνο;»

«Ναι» τον ακούω να μου απαντάει «όλα είναι υπό έλεγχο».

Απόψε θα φάνε στιφάδο ψαριού βασισμένο σε μια παραδοσιακή παχιά σούπα θαλασσινών της Κονεμάρα: καπνιστό ψάρι με μπόλικη κρέμα. Το δοκίμασα στην πρώτη μου επίσκεψη σε τούτο το μέρος, όταν υπήρχε ακόμα κόσμος εδώ. Το αποψινό θα είναι μια πιο εκλεπτυσμένη εκδοχή της συνηθισμένης συνταγής, αφού ετούτοι οι πελάτες έχουν πιο εκλεπτυσμένους ουρανίσκους. Αυτό πιστεύουν οι ίδιοι, τουλάχιστον. Θα δούμε τι θα γίνει όταν τους χτυπήσει το αλκοόλ στο κεφάλι.

«Μετά θα πρέπει ν' αρχίσουμε να ετοιμάζουμε τα καναπεδάκια για αύριο» φωνάζω, τσεκάροντας νοερά τη λίστα στο μυαλό μου.

«Θα τα αναλάβω εγώ».

«Και την τούρτα: θα πρέπει να τη στήσουμε έγκαιρα».

Η τούρτα είναι πραγματικά το κάτι άλλο. Φυσικό είναι ξέρω πόσο κόστισε. Το αυτάκι της νύφης πάντως δεν ίδρωσε καθόλου όταν άκουσε την τιμή. Πιστεύω ότι είναι συνηθισμένη να έχει πάντα το καλύτερο. Τέσσερις στρώσεις βαθυκόκκινο παντεσπάνι, καλυμμένες με άψογο, κατάλευκο

γλάσο, με πλούσια διακόσμηση από ζαχαρωτές πρασινάδες, ασορτί με τα φυλλώματα στο παρεκκλήσι και την τέντα της δεξίωσης. Εξαιρετικά εύθραυστη και φτιαγμένη σύμφωνα με τις ακριβείς απαιτήσεις της νύφης, ταξίδεψε ως εδώ από ένα πανάκριβο εργαστήριο ζαχαροπλαστικής του Δουβλίνου ειδικευμένο στις γαμήλιες τούρτες. Δεν ήταν και μικρό κατόρθωμα να φτάσει στο νησί ακέραια. Αύριο, φυσικά, θα καταστραφεί. Αλλά σημασία έχει η στιγμή σε μια γαμήλια τελετή. Η μέρα. Δεν έχει καμία σχέση με τον ίδιο τον γάμο στην πραγματικότητα, ό,τι κι αν λένε όλοι.

Στο επάγγελμά μου, βλέπετε, ενορχηστρώνουμε την ευτυχία. Γι' αυτό έγινα διοργανώτρια γάμων. Η ζωή είναι ζόρική. Όλοι το ξέρουμε αυτό. Τρομερά πράγματα συμβαίνουν· το έμαθα αυτό από παιδί. Ό,τι κι αν συμβεί, όμως, η ζωή δεν είναι παρά μια σειρά από μέρες. Δεν μπορείς να ελέγξεις πάνω από μία μεμονωμένη μέρα. Αλλά μπορείς να ελέγξεις *μία* απ' αυτές. Ένα εικοσιτετράωρο μπορείς να το φέρεις βόλτα. Μια μέρα γάμου είναι ένα διαχειρίσιμο μικρό πακέτο και στη διάρκειά της μπορώ να δημιουργήσω κάτι ολοκληρωμένο και τέλειο που κάποιοι θα το κρατήσουν στην καρδιά και τη μνήμη τους για πάντα· ένα μονάχα μαργαριτάρι από ένα σπασμένο κολιέ.

Ο Φρέντι προβάλλει από την κουζίνα με τη λεκιασμένη μακριά ποδιά του. «Πώς αισθάνεσαι;»

Σηκώνω τους ώμους. «Λιγάκι νευρική, για να πω την αλήθεια».

«Το 'χεις, αγάπη μου. Σκέψου πόσες φορές το έχεις κάνει αυτό».

«Ναι, αλλά αυτή τη φορά είναι διαφορετικά. Λόγω του

ποιοι είναι οι πελάτες...» Ήταν πραγματικό κατόρθωμα να πείσω τον Γουίλ Σλέιτερ και την Τζούλια Κίγκαν να κάνουν τον γάμο τους εδώ. Εργαζόμουν ως διοργανώτρια γάμων στο Δουβλίνο πρωτύτερα. Δική μου ιδέα ήταν να στήσω τη δουλειά μου εδώ, να αναστηλώσω το Φόλι, τον ετοιμόρροπο, μισογκρεμισμένο εμβληματικό πύργο του νησιού, και να τον μετατρέψω σ' ένα κομψό κτίριο με δέκα υπνοδωμάτια, τραπεζαρία, σαλόνι και κουζίνα. Ο Φρέντι κι εγώ ζούμε μόνιμα εδώ, αλλά χρησιμοποιούμε μόνο ένα μικρό τμήμα του χώρου όταν είμαστε οι δυο μας.

«Σσας». Ο Φρέντι έρχεται κοντά μου και με κλείνει στην αγκαλιά του. Στην αρχή νιώθω σφιγμένη. Είμαι τόσο συγκεντρωμένη στη λίστα των όσων έχω να κάνω, που αισθάνομαι ότι δεν έχουμε καιρό για τέτοια. Έπειτα όμως αφήνομαι και χαλαρώνω στην αγκαλιά του για ν' απολαύσω την παρηγορητική, γνώριμη ζεστασιά της. Είναι χαδιάρης και του αρέσουν οι αγκαλιές. Και το φαγητό τού αρέσει – αυτή είναι η δουλειά του, άλλωστε. Είχε τη διεύθυνση ενός εστιατορίου στο Δουβλίνο πριν μετακομίσουμε εδώ.

«Όλα θα πάνε καλά» λέει. «Πίστεψέ με. Όλα θα είναι τέλεια». Με φιλάει στην κορυφή του κεφαλιού μου. Έχω μεγάλη εμπειρία σ' αυτή τη δουλειά. Όμως ποτέ δεν επένδυσα τόση προσπάθεια σε μια διοργάνωση. Και η νύφη είναι πολύ ιδιότροπη – πράγμα που, για να είμαι δίκαιη μαζί της, πιθανότατα οφείλεται στις ιδιαιτερότητες της δουλειάς της, καθώς διευθύνει ένα δικό της περιοδικό. Οποιοσδήποτε άλλος μπορεί να είχε ενοχληθεί κάπως με τις απαιτήσεις της. Όμως εγώ το χάρηκα. Γιατί μ' αρέσουν οι προκλήσεις.

Τέλος πάντων. Αρκετά είπα για μένα. Αυτό το Σαββατοκύριακο ανήκει στο ευτυχές ζεύγος, στο κάτω κάτω. Η νύφη και ο γαμπρός δεν είναι πολύ καιρό μαζί, απ' ό,τι λέγεται. Μιας και είναι και η δική μας κρεβατοκάμαρα στον πύργο, μαζί με όλες τις άλλες, τους ακούγαμε χτες τη νύχτα. «Χριστέ μου» είπε ο Φρέντι καθώς ήμασταν ξαπλωμένοι στο κρεβάτι. «Δεν μπορώ να τους ακούω». Ήξερα τι εννοούσε. Είναι παράξενο πόσο μοιάζουν με κραυγές πόνου οι ήχοι που βγάζει κάποιος μέσα στη δίνη της ηδονής. Δείχνουν πολύ ερωτευμένοι, αλλά ένας κυνικός ίσως έλεγε ότι *γι' αυτό* δεν μπορούν να κρατήσουν τα χέρια τους μακριά ο ένας απ' τον άλλον. Θα ήταν πολύ ακριβέστερο αν λέγαμε ότι αυτό που τους ενώνει είναι ο πόθος μάλλον παρά η αγάπη.

Ο Φρέντι κι εγώ είμαστε μαζί σχεδόν δύο δεκαετίες και ακόμα και τώρα υπάρχουν πράγματα που του κρατώ μυστικά και είμαι σίγουρη ότι το ίδιο συμβαίνει και μ' εκείνον. Αυτό με κάνει ν' αναρωτιέμαι πόσο καλά γνωρίζονται στην πραγματικότητα οι δύο μελλοννυμφοί.

Άραγε ξέρουν στ' αλήθεια όλα τα σκοτεινά μυστικά ο ένας του άλλου;

Η ΛΙΣΤΑ

Σ' ένα μικρό νησί στα ανοιχτά των ανεμοδαρμένων ιρλανδικών ακτών καταφθάνουν εκλεκτοί καλεσμένοι για τον γάμο της χρονιάς ανάμεσα στην επιτυχημένη επιχειρηματία Τζουλις Κίγκαν και στον γοητευτικό τηλεοπτικό αστέρα Γουίλ Σλέιτερ.

Καθώς η σαμπάνια ρέει άφθονη και αρχίζει το ξεφάντωμα, παλιές διαφορές και κρυμμένες ζήλιες αναδύονται και μπλέκονται περίεργα με τις νοσταλγικές αναμνήσεις και τις ευχές για βίο ανθόσπαρτο, διαταράσσοντας επικίνδυνα τη γιορταστική, χαρούμενη ατμόσφαιρα.

Λίγο μετά την κοπή της τούρτας, οι κραυγές μιας έντρομης σερβιτόρας, που μόλις έχει αντικρίσει ένα αποτρόπαιο θέαμα, θα μετατρέψουν την όμορφη βραδιά σε μια νύχτα τρόμου. Και μια θύελλα που ξεσπάει όλη της τη μανία στο μικρό νησί κρατάει παγιδευμένους τους καλεσμένους.

*Όλοι έχουν κάποιο μυστικό. Πολλοί έχουν κίνητρο.
Και ένας δεν θα φύγει από το νησί ζωντανός...*

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ **35** ΓΛΩΣΣΕΣ

- Αστυνομικό βιβλίο της χρονιάς των *Times* για το έτος 2020
- Μακρά λίστα για το βραβείο *Gold Dagger* για το έτος 2020
- Πρώτο στην κατηγορία Μυθιστορημάτων Μυστηρίου των βραβείων κοινού *Goodreads Choice Awards* για το έτος 2020